

ပန်းသိင်္ခင် လိမ္မော်သွေး

ဝူးခနဲ ...။

ဝီးခနဲ ...။

အသံတွေက ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ကြားလိုက်ရတာမို့ "နိုင်မင်းထန်" တို့ အုပ်စု လမ်းထဲဝင် လာပြီဆိုတာ လိမ္မော်သွေး တန်းခနဲ သိသည်။ ။

သူမတို့ လမ်းသွယ်လေးက တိုလည်း တို၊ ကျဉ်းလည်း ကျဉ်း၊ တိတ်လည်း တိတ်လွန်းတာမို့ သည် ကောင်တွေလာတာနှင့် အရမ်းသိသည်။ ။

ဆိုင်ကယ်ခြောက်စီးအသံက နည်းနည်းနောနောမှ မဟုတ်တာ။ ဆိုင်ကယ်ကြီးတွေက မြင့်လည်း မြင့်၊ လှလည်း လှ ပြီးတော့ အရောင်အသွေးကလည်း စုံ၊ လူတွေကလည်း သားသားနားနားဝတ်ဆိုတော့ ကောင်မလေးတွေအဖို့ အထင်ကြီးစဖွယ်၊ ကြိုက်ချင်စဖွယ်ဖြစ်ရလျက် ကောင်လေး အချင်းချင်းအတွက်တော့ အမြင်ကပ်ဖွယ်၊ မနာလိုဖွယ် ကောင်းနေတော့သည်။ ။

ဘယ်နေရာသွားသွား၊ အထူးတလည် ထင်ပေါ်နေတော့တာမို့ လိမ္မော်သွေးက သိပ်တော့ မကြိုက်လှ။

အဲဒီလို တစ်ပြုကြီး မလာပါနှင့်ဟု ပြောထားလည်း မရ။ ဆိုင်ကယ်တွေကိုယ်စီကိုယ်စီ မယူလာပါနှင့် ဆိုလည်း မရ။

တားမရ ပိတ်မရတော့ လိမ္မော်သွေးက လွှတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။

စားလက်စ ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပန်းကန်ကို ချထားလျက် တူလေးနှစ်ချောင်း လက်ထဲကိုင်လျက်သားနှင့် ထမင်းစားပွဲမှ ထကာ ပြ

တင်းပေါက် လိုက်ကာဇာဖားဖားကို "ဟ" ကြည့်မိ၏။

သူမ ထင်တာ နည်းနည်းလေးမှ မလွဲပါ။

ဆိုင်ကယ်ခြောက်စီးက သူမတို့ ခြံတံခါးဝကို ခေါင်းစိုက်ကာ အပြိုင် ရပ်ထားကြသည် ။

သူမ စဉ်းစားနေချိန်ပင် မရဘဲ ကပျာကယာ အပြေးကလေး ဆင်း လာရ၏။

တအောင့်နေလို့ မှ သူမကို မမြင်ရသေးလျှင် သည် ကောင်တွေ ပြိုင် တူ ဟွန်းနှိပ်တော့မှာ ။

အဲဒီကိစ္စကြောင့် သူမကို ဖေဖေနှင့် မေမေ ဆူထားတာလည်း မနည်းတော့။

မျက်လုံးလေး အပြူးသားနှင့် အိမ်ပေါ်မှ တစ်ဆင့် အောက်ထပ်ဧည့် ခန်း၊ အောက်ထပ်ဧည့်ခန်းမှ တစ်ဆင့် ခြံဝင်းတစ်လျှောက်၊ နောက် တော့ ခြံအဝင်ဝ၊ ခြံအဝင်ဝရောက်မှ ခြေလှမ်းတွေ တုန့်ခနဲ ရပ်ရတော့ သည် ။

"ခွေးပြေးဝက်ပြေး ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ"

ဝေဠုက မညာမတာ ဆီးပြောသည် ။

"ကောင်စုတ်"

သူမ မျက်စောင်းက ဝေဠုဆီ မကျေမနပ်။

"မဆိုးပါဘူး ... တို့ အဖွဲ့ကို ဝပ်တယ်"

ထက်အောင်က ပခုံးမြင့်ပြီး ဘဝင်သံနှင့် ဆို၏။

"အောင်မယ်"

နိုင်မင်းထန်က ဆိုင်ကယ်ပေါ် ခွထိုင်လျက်သား လက်ပိုက်ငေးကြည့်
နေ၏။

ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပါ။

စူးစူးနှင့်နှင့် ကြည့်နေတာကို လိမ္မော် တစ်စက်မှ မကြိုက်။

ဘော်ဒါအချင်းချင်း သည် ကောင် စည်းကျော်ချင်သည် ။

"နိုင်မင်းထန်"

သူမအသံက ပြတ်တောင်းတောင်း။

"နှင့် အကြည့်တွေ ငါမကြိုက်ဘူး၊ ခုပြင် ... နာချင်လား ... ဒါပဲပြော

"

သူက မပွင့်တပွင့်ပြီးရင်း ဆံပင်တွကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် သပ်ရင်း
အကြည့်လွှဲသွား၏။

"နင်က အရမ်းလှတာကိုးဟ"

ဖိုးကျယ်က ဝင်စွက်သည် ။

လိမ္မော် ငဲ့ကြည့်မိ၏။

အိမ်နေရင်း ဂါဝန်ရှည်ပွပွကလေးနှင့် ဘာမှ လည်း ပြင်ဆင်မထား။
သူတို့ ဟွန်းတီးမှာ ကြောက်တာနှင့် ပြေးလွှားလာရတာ ခလုတ်တိုက်မ
တတ်။ ဟပ်ထိုးလဲမတတ်။

ဒါကိုပဲ သူတို့ က ပြုံးစိစိ၊ ဟားချင်သလိုလို။

"ဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန်ပေးမယ် ... အမြန်ပြင်"

"ရှား" က နာရီကြည့်ပြော၏။

"ဘယ်သွားကြမလို့လဲ"

"ပပနဲ့ သီရိကို ဝင်ခေါ်မယ် ... ပြီးရင် အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်မှာ ဘူးသီးကြော် သွားစားမယ်"

"အင်း ... ခဏစောင့်"

လိမ္မော်က လှစ်ခနဲ ပြန်ပြေးလာသည်။ ။ ခြေထောက် နှစ်ဘက်မှာ ဝတ်ထားသော ဖုတ်ချိန်းသံလေးတွေက တချင်းချင်း မြည်ကျန်၏။

"နိုင်မင်း"

"ဟင်"

"လိမ္မော်က အရမ်းလှတယ်ကွ"

"အဲဒါ မင်းအလုပ်လား"

"မြင်တာကို ပြောတာ"

"မင်း ရိုးရိုးသားသား ကြည့်ကွာ မျိုးကျော် ... အပေါင်းအသင်းချင်း မင်း ဒါမျိုး မလုပ်နဲ့ "

"အဲဒီလို စိတ်နဲ့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ... မင်းအတွက် စိတ်ပူလို့ မင်း ကျန်ခဲ့မှာ စိုးလို့ "

နိုင်မင်းထန် နှုတ်ခမ်းတွေစေ့ရင်း ပြုံး၏။

"လိမ္မော်ကို မင်းတစ်ယောက်တည်း "ဦး" ထားတာ ငါတို့ က ခွင့်ပြုပါတယ် ... ဘာမှ လည်း မပြောပါဘူး ... သဘောလည်း တူပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ တခြားလူလက်ထဲ ပါသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ "

နိုင်မင်းထန်က ဆိုင်ကယ်ပေါ် နောက်ပြန်လှန်အိပ်ချပြီး အော်ရယ်သည် ။ ပြာလဲ့နေသော ကောင်းကင်ကြီးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်

လျှောက်ကြည့်ရင်း ...

"လိမ္မော်သွေးကို ငါတကယ် ချစ်တာကွ ... တကယ် လက်ထပ်ယူမှ ... ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်မှာ ... ငါဆုံးဖြတ်ပြီးသား ... လူကြီးတွေကလည်း သဘောတူမှာ ပါ"

"ငါက သတို့ သားအရံအဖြစ် စာရင်းကြိုပေးထားမယ်၊ ငါ အဲဒါ အရမ်းလုပ်ချင်တာ"

ဖိုးကျယ်က ဝင်ပြော၏။

"စိတ်ကူးယဉ်ပဲ၊ အရူးရယ်"

ရှားက ကောင်းချီးပေး၏။

"ဟုတ်တယ် ... မင်းတို့ ငါးယောက်စလုံးယူပြီးမှ ငါယူမယ် ... ငါအရင်ယူလိုက်ရင် သတို့ သားအရံ မလုပ်ရပဲဖြစ်ဦးမယ်"

"ဖြစ်ရလေကွာ"

"ဒီလောက် သတို့ သားအရံ လုပ်ချင်ရင် သတင်းစာထဲ ထည့်ကြော်ငြာပါလား ... မင်း ဓာတ်ပုံနဲ့ "

"မဆိုးဘူးကွ"

"ဟုတ်တယ် ... မေတ္တာနဲ့ သတို့ သားအရံ လုပ်ပေးမယ်၊ တစ်ပြားမှ ပေးစရာမလိုဘူးဆို မင်း လာခေါ်ကြမှာ ပါ"

သည် ကောင်တွေ ဖိုးကျယ်ကို ဝိုင်းပင့်သည် ၊ ဖိုးကျယ်ကလည်း နဂိုကမှ မိုးမမြင်၊ လေမမြင် ရူးပေါ့ပေါ့။

"ဒီကောင် မိန်းမဆို မလွယ်ဘူး"

"မိန်းကလေးဆို ငါက မော်ဒယ်ဂဲလ်လုပ်မှာ "

"ဒါကြောင့် ဟိုမကျ သည် မကျ ရုပ်ပေါက်နေတာ"

အကုန်လုံး ဝိုင်းဟားကြ၏။

"ဟ ... ငါ မေ့နေတယ် ... မင်းတို့ လမ်းထိပ်က သွားစောင့်လေ ...
ငါ လိမ္မော်ကို ခေါ်လာမှာ ပေါ့"

"ရတယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ ကန်ဘောင်ပေါ် ရောက်ရင် ဘူးသီးကြော်ဖိုး
မင်း ရှင်းရမယ် ... ငါတို့ "ရှဲ" ပေးခပေါ့"

"အေးပါကွာ ... ရပါတယ်"

သူတို့ ငါးယောက် ထွက်သွားနှင့်တော့ နိုင်မင်းထန် တစ်ယောက်ပဲ
ခြံအဝင်ဝမှာ ကျန်ရစ်သည် ။

သိပ်မကြာဘဲ လိမ္မော်သွေး ထွက်လာ၏။

"ဟိုကောင်တွေရော"

"အရမ်းလှတယ်ဟာ"

"ငါမေးတာနဲ့ နင် ဖြေတာ ဆက်စပ်လို့ မရဘူး"

နိုင်မင်းထန်က စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

"နင် ဒါမျိုး ကြည့်ပြန်ပြီလား"

သူက စကားမဆို၊ တိတ်တဆိတ် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ငေးကြည့်နေ၏။

ဂါဝန်နီရဲရဲလေးနှင့် ဖိနပ် အနက်မြင့်မြင့်လေးနှင့် လက်ထဲမှာ
ပဝါဖြူလေးကို ဆော့ကစားနေတော့ လေနှင့်လွင့်နေသော သူမဆံပင်
လေးတွေက မျက်နှာလေးကို ရှင်းရှင်းပေါ်စေသည် ။

လိမ္မော် မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ချာခနဲ ကျောပေးထားလိုက်၏။

နိုင်မင်းထန် သတိလက်လွတ်နှင့် ရင်ခုန်သံ မြန်လာရသည်။ ။

ဂုတ်သားဝင်းဝင်းလေးမှ တစ်ဆင့် ကျောပြင် တစ်လျှောက်၊ ပြီးတော့ ခါးသေးသေးလေး၊ ရှည်သော အရပ်၊ ဝင်းနစ်နေသော ခြေသလုံးလေးတွေ၊ ခြေဖနောင့်လေးတွေ ပန်းရောင်ပြေးလို့ ...

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း လှလေလှလေပါပဲ လိမ္မော်ရယ်။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကြပ်သလိုလို ဖြစ်လာတာမို့ သက်ပြင်း ရှိုက်လိုက်၏။

"ရပြီ လှည့်တော့"

လိမ္မော်ကို သူ စမိသည်။ ။

သူမ မျက်နှာလေးက ရဲခနဲ ဖြစ်လျက် ခေါင်းလေးက သူ့ဘက် ချာခနဲ လှည့်လာ၏။

"နိုင်မင်း"

သူ လက်ကာပြမိသည်။ ။

"ဆောရီး"

လိမ္မော်က နှုတ်ခမ်းလေးတင်းတင်းစေ့ကာ ခြံတံခါးကို ဖွင့်ထွက်သည်။ ။

"ရော့"

သူ လှမ်းပေးသော ဟဲလ်မက်ကို သူမ မယူ။

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"သွားမယ်လေ"

"ဟွန့် ... နင်နဲ့ မစီးပါဘူး"

"ဟာ ... လိမ္မော်ကလဲ"

သူ မျက်နှာ အကြီးအကျယ် ပျက်၏။

"လာပါဟာ ... အဲဒီလိုတော့ မပြတ်သားပါနဲ့ "

"တကယ်ပြောတာ ... နင် မရိုးသားတာ သိသိချည်းနဲ့ ငါက စီးရင် န
င့် မရိုးသားမှုကို ငါက အားပေးရာ၊ လက်ခံရာ ရောက်သွားမှာ ပေါ့ ...
လာ လမ်းထိပ်ကို အတူတူ လျှောက်မယ် ... ငါ့အပေါ် ရိုးသားတဲ့ သူနဲ့ ပဲ
စီးမယ်"

နိုင်မင်းထန် ငြင်းခုန်မနေတော့ဘဲ ဆိုင်ကယ်ကြီးကို တွန်းရင်း အတူ
တူ လျှောက်လာမိ၏။

"လိမ္မော်"

"ဘာလဲ"

"မျိုးကျော်နဲ့ တော့ မစီးနဲ့ "

"ဘာလို့ "

လိမ္မော်သွေးက မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ရင်း မေး၏။

"သူလည်း မရိုးသားဘူး"

"နင်တို့ က ဘာတွေလဲဟာ ... အဲဒါဆို ငါနင်တို့ အဖွဲ့နဲ့ မလိုက်ဘဲနေ
မှာ ... အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူး ... အစက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး"

"အခု ကျောင်းပြီးကုန်ပြီလေဟာ"

"ဘာမှ မဆိုင်ဘူး"

"ဒါဆို နင် ယောက်ျား မယူဘူးလား"

"ဝေးသေး"

နိုင်မင်းထန် မျက်နှာ တစစ ပြုံးလာ၏။

"အပျိုကြီး တကယ်လုပ်မှာ လား ပြောစမ်းပါ ..."

သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ကောက်ဆိုသည် ။

"အသံကလည်း ပြလိုက်တာ ... ငါအဲဒါ အမုန်းဆုံးပဲ"

လိမ္မော်သွေ့က နှာခေါင်းရှုံ့ ဝေဖန်၏။

"အသံကျယ်တာ သြဇာရှိတာပေါ့ဟ"

"သြဇာရှိရှိ မာလကာရှိရှိ မကြိုက်ပါဘူး"

"ယောက်ျားပီသရင် အသံကြီးရတယ် ... ကျယ်ရတယ် ... ပြတ်သား
ရတယ် ... အိညက်အိညက်ဆို ဒီကောင် လက်ကြော မတင်းဘူး ... မပြ
တ်သားဘူး ... လူလည်ကျမယ်ဆိုတာ ယေဘူယျ ပြောလို့ ရတယ်"

"အမယ်လေးဟဲ့"

လိမ္မော်သွေးက ခပ်မဲ့မဲ့လေး ပြုံး၏။

"လိမ္မော်ဟာလေ အရမ်းမာနကြီးတာပဲ"

နိုင်မင်းထန်က အသည်းယားလှသလို သူမဆွဲထားသော ပတ္တမြား
နားဆွဲရှည်ရှည်လေးကို လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းနှင့် တောက်ပစ်၏။ ပြီး
တော့ အံကြိတ် ပြုံးနေ၏။

"အား ... နားပြတ်တော့မယ်"

"တအားနာအောင် လုပ်ပျံ့မလားဟာ"

"နင်က နင်နဲ့ ဆိုင်ကယ်မစီးတော့ မုန်းမုန်းနဲ့ ..."

"တော်စမ်းပါ ... ငါအဲဒီလောက် အောက်တန်းမကျဘူး သိလား"

သူက ဒုတိယအကြိမ် နားဆွဲလေးကို တောက်ပစ်၏။

"နိုင်မင်း ... ငါ့ကို လာမထိနဲ့ ဟာ"

လိမ္မော်သွေး အသံလေးက စိတ်မရှည်သလိုလေး။ ပြီးတော့
ခပ်ခွာခွာ လျှောက်၏။

သူ ခေါင်းငိုက်ချရင်း လိမ္မော်သွေးကို အရှုံးပေးလိုက်ရသည် ။

လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ဟိုကောင်တွေ ဝိုင်းဟားကြတော့မှာ ။

"ဟား ... ဟား ... ဟား"

"မဟုတ်ပါဘူး ... အချိန်တွေ ပိုကြာအောင် လျှောက်လာတာ နေမှာ
ပါ"

"နိုင်မင်းတို့ ပွဲသိမ်းပုံက ကျလောက်တယ်ကွာ"

သူ မချီတရီ ပြုံးနေရုံကလွဲပြီး မတတ်နိုင်။

"ဖိုးကျယ် ... လိမ္မော် နင်နဲ့ စီးမယ်"

"ဟား ... ငါကွ"

လိမ္မော်က ဖိုးကျယ်ဆိုင်ကယ်နောက်မှ ထိုင်လိုက်သည် ။

မျိုးကျော်နှင့် မစီးတာကိုဘဲ သူ ကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာရမလိုလို။

"လိမ္မော်"

"ဟင်"

လမ်းရောက်တော့ ဖိုးကျယ်က အော်မေး၏။

"စောစောက အိမ်မှာ ဘာတွေ တီးနေတာလဲ ... တူ နှစ်ချောင်းနဲ့ ထွက်လာတာ"

"ခေါက်ဆွဲပြုတ်ပါဟာ ... စားတောင် မစားခဲ့ရဘူး"

နိုင်မင်းထန်က ဖိုးကျယ်ဆိုင်ကယ်နှင့် ယှဉ်လိုက်လာ၏။

"ကိုးရိုးကားရား လာမလုပ်နဲ့ ဟိတ်ကောင် ... လမ်းပေါ်ရောက်နေပြီ ... စိတ်လျှော့ ... နောက်မှာ နေရင်နေ ... ရှေ့ကျော်ရင်ကျော်"

"ကားရှင်းပါတယ်ကွာ ... ရပါတယ်"

လိမ္မော်သွေးက နိုင်မင်းထန်ကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြည့်ရင်း ...

"ကားလမ်းမှာ စည်းကမ်းရှိစမ်းပါဟာ ... ဒါအန္တရာယ်နဲ့ နီးစပ်တယ် ... ကလေးကစားစရာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့"

သူမ ခပ်ဆတ်ဆတ်ငေါက်ပစ်မှ နိုင်မင်းထန်က ဝူခနဲ ကျော်တက်သွား၏။

"ဒီကောင် နင့်ကို ရေလည်ခိုက်နေပြီ"

"ဖိုးကျယ် အောင်သွယ်လာမလုပ်နဲ့ "

"အရှိကို အရှိအတိုင်း အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ရိုးရိုးသားသား ..."

"ရှည်လိုက်တာဟယ် ... တရားရုံး အမှုစစ်တာ ကျနေတာပဲ ... တော်တော့ မပြောနဲ့ တော့"

ဖိုးကျယ်က တားမရဘဲ ဆက်ပြောဖို့ ပြင်၏။

"ဒီလောက် ဖြစ်နေရင် နင့် ညီမနဲ့ ပေးစားလိုက်"

"ဟ ... သေတော့ ... ငါ့ညီမနဲ့ မပေးစားချင်ဘူး ... ငါက ဒီကောင်
ကို ကြိုက်နေတာ"

"ဘုရားရေ"

လိမ္မော်သွေး တခစ်ခစ် ရယ်မိတော့သည်။ ။

"အဲဒါကြောင့် နင့်ကို ငါသိပ်ကြည့်မရဘူး"

"ဖြစ်ရလေ ဖိုးကျယ်ရယ် ... ငါက နင့်ကောင်ကို မကြိုက်သေးပါဘူး
... စိတ်ချ ... အရေးထဲ သူက အူတိုနေသေးတယ်"

လိမ္မော်သွေး ရယ်ရခက်၊ ငိုရခက်နှင့် လောလောဆယ်တော့ ဖြေရှင်း
ချက် ပေးနေရသည်။ ။

တစ်ယောက်တစ်မျိုးပါလား ...။
